

Stupendams: creant escola

La música *a capella* s'obre pas als Països Catalans. Set dones de diversa procedència, les Stupendams, en són el màxim exponent. Han presentat per Mallorca, València i el Principat un espectacle musical i visual brillant, en un estil sense precedents. I el públic ha respost.

Set cantants-actrius sorprenents i fascinants... ¿Què ha fet possible una unió tan harmoniosa de personalitats tan diferents?"

Abans de l'entrevista miren les fotos noves que els han fet. Els comentaris sorgeixen en català, en anglès, en espanyol de curset. La Viv se m'acosta: "Ens van fer les fotos després d'una gira, i estàvem molt cansades. ¡No es poden fer les coses ràpid!" Somriu amable, quasi tímida, despenjada. La Viv és una de les set membres de Stupendams, conjunt femení de música *a capella* establert a Barcelona. L'any 1989 es van conèixer: eren quatre angleses i una neozelandesa que venien "a prendre el sol" i dues catalanes "properes a Zelèste". Totes tenien experiència en corals, grups de blues, de rock... i la Selina ja havia afegit la seva gravíssima veu a un conjunt *a capella* de Manchester. Totes, a més, es guanyaven la vida fent classes -d'anglès, de cant-. Era una ocupació que no les satisfia ni poc ni gens, i van invertir mitja vida en el projecte de Stupendams. Des de llavors, ha plogut molt; els aplecs multitudinaris del diumenge a la tarda (on es congregava una munió de dones amb intencions més o menys artístiques) van anar deixant pas als assaigs regulars de la Helen, la Heather, la Mary, la Viv, la Laura, l'Anna i la Selina. I després de quatre anys de passejar somnis i esforços per petites sales i discoteques, han començat a ser reconegudes. Del 5 al 8 de novembre es van presentar a l'Espai de la Generalitat de Catalunya. "Hem actuat moltes vegades a Barcelona.

Stupendams.

PACO LÓPEZ

Nosaltres som d'aquí, i aquest és el nostre àmbit", explica la Laura. Però la seva dedicació plena a l'espectacle no comença pas ara. "Fa mig any que ja som professionals", repeteixen com si no s'ho acabessin de creure. I és que fa sis mesos van començar a assajar l'obra teatral *El Desengany*, de Francesc Fontanella, dirigida per Sergi Belbel. I les Stupendams van poder engegar a rodar les maleïdes classes i dedicar tot el seu temps al que els agrada: cantar i actuar. I guanyar-se la vida així. De l'experiència, en comenten que els va agradar molt, malgrat estar tan...tan... La Helen dubta. La Laura l'ajuda: "¿encajonades?". "Sí, sí". L'aprenentatge lingüístico-músico-dramàtic és el seu pa de cada dia. Són realitats culturals força diferents, i això els és molt enriquidor (asseguren que la seva convivència és absolutament pacífica). Però quan els demano qui vol-

drien convidar a un dels seus concerts, la civilitzada companyia es desboca en crits i rialles: "*Prince! He's a genius!*", "*No! David Byrne!*" La discussió deriva en posicions pro i anti Prince. I tot torna a la normalitat. El "difícil art" de la música *a capella*, a l'estil de les Stupendams, és pràcticament inexistent al nostre país. Elles han *mamat* la música *gospel* afroamericana i la tradició coral catalana i britànica. I l'alumne supera el mestre. El resultat és l'experimentació de l'element vocal, que combinen amb tota precisió (heus aquí el "difícil art"). Recreen ritmes, melodies i acompanyaments, sense més instrument que la veu, amb excepció d'alguna esporàdica presència de percussió. Tot això en un espectacle sobri però colorista, en què totes elles són "alternativament, solista, directora d'orquestra, corista, actriu...". I així presen-

ten les seves originals versions, que van des de Talking Heads a Linda Murray, passant per George Michael o els Beatles. I és que s'atreixeixen a fer de tot. Fins i tot inclouen una fraternal cançó maorí (Nova Zelanda), i una peça anònima del segle XVI convertida en la paròdia d'un spot publicitari. El mèrit és que les Stupendams tenen la rara qualitat d'interpretar amb un estil tan personal que fa indestruïbles aquests temes amb els que elles mateixes componen.

Desenes d'escenaris dels Països Catalans (i alguns de bascos) han acollit el seu espectacle. I de les crítiques, quan n'hi ha hagut, n'estan contentes. Especialment de les que els van fer els diaris valencians quan van passar, al mes d'octubre, pel cicle de música i teatre organitzat per Bancaixa. L'èxit va ser total, i compten tornar a actuar-hi ben aviat. Mentrestant, no pensen pas aturar-se a assaborir la fama. Ja tenen el cap ficat en diversos projectes: preparar un repertori nou del tot i fer tractes amb una empresa discogràfica. Ara que ja s'hi guanyen la vida, les Stupendams han decidit de voltar-se de professionals i treure's de sobre l'ombra de l'amateurisme. Han aconseguit de crear (o de descobrir) un espai per a la música *a capella* al nostre país. Han aconseguit -juntament amb Mint Juleps- que la plaça del Rei de Barcelona fos desbordada pel públic.

Els demano si el 1992 també ha estat l'any de Stupendams. Responen sense dubtar: "Esperem que l'any de Stupendams sigui el 93... ¡perquè és el que ara comença!"

Agnès Rotger